Memory

On Ianuarie 02, 2020

Fii prelungirea unei imagini care nu-și pierde niciodată semnificația și calitatea, în demersul de dezvăluire a intimității actului artistic văzut ca un garant al recuperării trecutului în interesul strict al înțelegerii prezentului.

Povestea mea este mărturia unui act melancolic de relaționare cu opera de artă și cu profundele ei semnificații. Este spațiul de refugiu din fața unor timpuri în care viața mea, atat de specială, atât de sinceră, părea să nu aparțină decât unui singur muritor. Este o rămășiță de memorie a unor timpuri întemeiate în vecinătatea cuvântului *Dermethisyum* (cu criterii de puritate), timpuri greu de uitat, cu înclinări fragede spre visare, străbătute cu nostalgie de sentimente adânci și reținute, ca niște simple păsări în zborul lor de rutină. De aici și tentația de a mă preschimba într-o formă de existență după moarte, în surdina unei confesiuni discrete, pe ritmul unei muzici cu efect de calmare.

Dorința infinită de a iubi viața, cu toate celelalte sfere ale ei: adevăr epistemic, adevăr estetic și adevărul religios, se strânge în jurul nevoii de a aparține unei imagini plină de intensitate, plină de artă, de culoare, istorie și frumusețe, schimbând rostul meu (de a fi martorul unei lumi epuizate de atâtea frământări) cu opera unui artist genial care dă noi valențe de oglindire transfigurată a naturii în regăsirea lui însuși.

Nu fac nimic la întâmplare. Nu simt nimic fără să-mi las o maximă libertate a vorbirii cu mine însumi în ipostaza de artist, încât să mă pot preschimba oricând într-un "celălalt" din lumea veșniciei și neuitării. *The withered leaves collect at my feet, and the wind begins to moan.*

Prima lecție în priceperea artei este descrierea unei imagini. Priviți-mă așa cum ați privi un trandafir care a trăit nenumărate vieți, din nou și din nou, fără ca nimic să nu-i scape din vedere. Iar acest Double Delight, modelul unei frumuseți neînțelese și fără egal, închipuiți-vă că a avut privilegiul de a fi martorul unui profund act de slujire în viața unui alchimist, în atelierul unui pictor celebru, în jocul unui actor de teatru, sau în longevitatea muzicii unei senzuale și romantice cântărețe de operă.

Mare va fi răsplata lor în ceruri, veșnică va fi slava lor, pentru că au făcut parte din fiecare moment al poveștii mele.

Un sentiment de identitate si continuitate poate fi cuprins în termenii "conștiinței pure care privește asupra vechiului sine" din perspectiva unei realități al cărei unic sens este o imagine formată din doi vectori: știința de a fi altcineva și puterea de a rămâne același.

Şi totuși, trebuie să existe cineva care să mă descifreze cu toate tainele mele, care să mă poată contura viu și plin de măreție, fermecător ca un vis de tinerețe printre anii trecători, dincolo de mecanica complicată a actului de creație. Trandafirul simte, trăiește, se emoționează, se înțelege pe el însuși conform cuvintelor lui Cella Serghi: *„Trupul și inima capătă deprinderi nefericite. Inima, negăsind ecoul pasiunilor sale în viața reală, se refugiază în ficțiune, iar corpul se obișnuiește să despartă dorința de admirație."*

Has the moon lost her memory? She is smiling alone, in the lamplight. Dacă trebuie să vă oblig la admirație, la o acordare a atenției față de frumos, simțire și sensibilitate, încât să deschid cheia dublă a timpului veșnic, atunci încărcați-vă energia spirituală cu nuanța de roș-gălbui a unei seri de toamnă petrecute în jurul focului, la ora asfințitului. Este o imagine imortalizată de pictor pe chipul unei realități mai elevate, transfigurată, transmutată în valori

etern umane. Asta înseamnă arta: transformare prin simțirea influenței unei omniprezențe.

Iar suprema forță a artei create printr-un fulger al intuiției poetice, dusă ulterior la înțelesul suprem *Seroderifesh* (întruparea cuvântului pur din spațiul frumosului), constă în puterea voastră de a mă introduce într-un cadru al aspirației spre sublim, spre o artă autentică și sinceră, sub forma descrierii unei prezențe figurative întrepătrunse cu amintiri de neșters. Apoi, identificați-vă cu mine. *Let the memory live again..*

Așa începe umanizarea artei, revoluția ei. În condiții de iradiere a veșniciei într-o clipă vie, plină de culoare și sens. Cum se va termina? Prin ascuns, prin simbol...

Leadership: Ţi-ai găsit un spațiu de refugiu în fața unor timpuri în care viețile nu mai par să aparțină muritorilor, ci creatorilor care își etalează rafinamentul și solemnitatea prin declanșarea unei trăiri artistice văzută din perspectiva absolutului?

Am ținut întotdeauna în mână o cheiță fermecată. Aproape de izvorul cristalin al marilor înclinații spre frumos, un loc minunat surprins în peisajul născocit de Sepher Yetzirah, unde locuisem primii ani din nemurire pe o singură și neînsemnată palmă de pământ, am descoperit pentru prima oară libertatea, arta, dragostea, regretul și compasiunea, îngrijorarea și slăbiciunea. Aș fi dorit ca soarta voastră să fie cea meritată de mine, ca să vă pot include în acest peisaj de istorie, de nostalgie și simplitate. Dar numai voi aveți puterea asta, de a fi asemenea mie.

Atunci, printr-o străfulgerare a puterii divine, am răsucit cheia de două ori, sursa tuturor imaginilor și corespondențelor simbolice, doar pentru a sugera absența, uitarea mea, și a inspira oamenilor nevoia firească de afecțiune, de gingășie, lăsându-le posibilitatea de a reflecta (în surdină) cum ar fi să trăiască fără mine, cât de greu le-ar fi viața fără artă, fără frumusețe, fără perspectiva absolutului. *It is so easy to leave me, all alone with the memory of my days in the sun..*

Cella Serghi a fost, poate, singura scriitoare care a descifrat tainele florii căruia îi găzduiesc încă și acum sufletul: *„Cred că secretul tristeții tale (căci ești tristă) e că viața te-a împărțit, dragostea nu te-a dorit întreagă, ți-a cerut să dai mai multora ceea ce ai vrut să dai unuia singur".*

O trăire artistică văzută din perspectiva absolutului este capodopera artei de a readuce la viață spații uitate de lume, locuri cu istorie puternică, martori ale unor vremuri apuse, în compoziția unei imagini care nu-și pierde niciodată calitatea și semnificația.

I must think of a new life, and I mustn't give in. Credeți-mă, nu mai vreau să-mi fac iluzii, nu mai vreau să fiu doar o tentativă de manifestare a artei, fragilă ca orice multiplicare de răsfrângere a unei raze luminoase într-o conștiință vie, universală. În urma mea va rămâne, poate, fără mișcare, numai o dâră picturală pură, deși dorința mea imensă, *rutsineh alcisturnash* (obținută printr-un procedeu de asemănare), a fost să dau naștere unei noi deschideri spre frumos, spre bine, spre nebănuit.

Leadership: Universul creației tale oferă celorlalți oameni posibilitatea să se transforme într-un continuum expresiv și melancolic care funcționează ca evocare a deosebitei aprecieri pe care o dobândește unicitatea unui moment special în fața unei deschideri spre alteritate?

Un veac trăit sub semnul amintirilor dă tot frumosul vieții, scoțând la iveală tot ceea ce am mai bun în mine. Când artistul se retrage într-o chiliuță la marginea lumii, unde are doar un

pat de paie și o masă din surcele de pin, cu nepăsarea senină în fața trecerii vremii, trăind fără supunere în fața întâmplărilor vieții cotidiene, el știe că doar astfel își poate anula impresia de lux, care de fapt este o limitare a efortului de trans-substanțializare a lumii în spații de suflet. E un capitol pe care l-aș putea intitula: reîntoarcere la origini. De aici a început totul...

I remember the time I knew what happiness was..

Iar când trandafirul își simte înălțarea construcției sale în templul genuin al frumosului care încununează creația artistului în vecinătatea absolutului, în spațiul tăcerii de dincolo de sfera luminoasă a lui Ain Soph, tot mai aproape de idealitatea destinal-umană, abia atunci se confirmă veridicitatea cuvintelor lui Cella Serghi din romanul „Pe firul de păianjen al memoriei":

"Cred că adevărata experiență a vieții începe în momentul în care te vei simți singur, nu numai neînțeles, ci realmente singur. Să petreci seri întregi de singurătate, după care va urma o zi de la care să nu aștepți nimic. Pentru asta merită să trăiești. Nu vorbesc de o voluptate a durerii, ci un fel de descoperire a ta, alături de tine, lucidă..

Uneori fericirea se află la capătul lumii. Aș vrea să simt iar cum simțeam într-unele zile când vedeam pe rând toate punțile dintre mine și lumea exterioară dărâmându-se, când ascultam singurătatea cum asculți marea, când totul părea desprins dintr-o poveste cu iz de veșnicie pe care ai vrea s-o schimbi doar prin lipsa personajului narator. Tonight will be a memory too..."

Măreția unei creații constă în prezentarea unui moment special din peisajul unei vieți care își asumă nemurirea printr-un ecou de emoții: *„merită să trăiesc în memoria unor timpuri care trec cu repeziciune, dar care nu-și pierd din sens nici după anii de când au fost plăsmuite, cu pana sau cu pensula."*

Memory este o fomă de întâlnire a operei de artă cu creatorul ei, a trandafirului cu muritorul de rând, văzută printr-un fior de taină, de dor, de emoție necontrafăcută: *„If you touch me, you'll understand what happiness is. Look, a new day has begun.."*

* Notă: Barbra Streisand - Memory

Source: https://neculaifantanaru.com/memory.html